

Thildebørnenes historie

I løbet af vinteren 1970 bragte pressen omtale af den hollandske kvindeaktivistgruppe Dolle Minas. Om trent samtidig hørte vi en del om womens lib og de første rødstrømper dukkede op herhjemme. Nogle ældre kvindesagskvinder og journalister dannede en »kældergruppe« (opkaldt efter kælderrestauranten Den gyldne Fortun). Her drøftedes bl.a. Sveriges grupp 8, og lysten til at lave moderne kvindesag.

Op imod landsmødet kom det samtidig fra flere frem, at mange havde lyst til at benytte lejligheden til at danne en aktivistgruppe. Jeg aftalte med Grethe Kliving fra aktiv-ideudvalget og med landsformanden, at jeg ville rejse spørgsmålet i tilslutning til beretningen. Det gjorde jeg og foreslog, at gruppen (et landsdækkende ideforum uden alders- eller andre begrænsninger) skulle hedde Mathildes børn efter Mathilde Fibiger — Danmarks første kvindesagskvinde. Navneligheden med Dolle Minas var ikke tilfældig. Det var den gruppe, som tiltalte mig mest med sin dristige og alligevel søbre og humoristiske aktionsform.

Alle, som havde lyst til at deltage i en sådan aktivistgruppe, blev bedt om at samles i dagligstuen. Der kom over 100. Karen Schmidt blev valgt til landshøvdning og foreslog som motto: »Med humorens våben slå benene væk under det forbenede«.

Den første aktion fandt sted i Lyngby på rådhuspladsen under mottoet »Børn bedre end biler« d. 15. 6. 70. Pladsen blev spærret af. Unge mødre med børn og barnevogne tog opstilling kl. 8 om morgenen og delte juice og småkager ud til bilisterne. De tog det pænt, og de fleste var enige i, at børnehaver bør prioriteres over parkeringspladser.

D. 22. 9. 70 startede DKs jubilæumslotteri. Som optakt hertil foranstaltede Thildes Børn en parodi på et kendt vaskepulverfirmas Rådhusplads-reklame. Mellem to lysmaster blev spændt en snor med snavset vasketøj. Demonstranterne var iklædt forklæder og hovedtørklæder. Samtidig med at der blev solgt lodsedler, uddelt information om gruppen og Gorm holdt brændende taler for den grad af hvidhed tøjet opnår hos kvindesagskvinder. Tidspunktet var ikke velvalgt, det var i dagene for verdensbankemonstrationen, men mange turister og forbipasserende morede sig over

det humoristiske indslag i gadebilledet.

I november 1970 fremsatte Gunhild Due selvstændigt forslag til lov om ligeløn. Et par måneder i forvejen var Thildes Børn gået i samarbejde med arbejderkvinderne og rødstrømperne om en aktion i Folketinget. På møder i huset og DK's kontor tilrettelagdes strategien: to grupper ledet af ældre DKere skulle udgive sig for henholdsvis en seminarieklasser fra Haveslev og en studiekreds fra AOF og få adgangsbilletter til tilhørerlogen. For en sikkerheds skyld skulle aktivister med familie og venner i folketinget få billetter til den særlige gæsteloge. Nogle påtog sig at bage ligelønskager, d.v.s. kager, hvoraf der var skåret et 20 pct. udsnit og vedlagt slagord om, at 80 pct. af lønkagen er for lidt for kvinder. Der blev lavet transparenter 30 cm brede og 3 m lange, fastgjort i to rundstokke med en snor foroven. De blev gemt i trøjærmer, da man hverken måtte tage tasker eller overtøj med ind i logen. Resolutioner blev trykt. Så snart Gunhild Due havde afsluttet sit indlæg og ordførerne deres, begyndte vi at råbe »Ligeløn, ligeløn, det er ikke nogen bøn!«

Transparenterne med teksterne blev rullet ud. Alt foregik planmæssigt, ligelønskagerne dalede ned til salens medlemmer. Karl Skytte bad om ro i salen og overlod i fortvivelse ordførerskabet til Hanne Budtz, som han mente, bedre kunne klare situationen. Betjente og politi begyndte at prøve at få os ud. To løb ned foran folketingssalens udgangsdør og afleverede en Mathilde til Gunhild Due med en hyldest for hendes kvindesaglige virke i tinget som dets eneste vaskeægte arbejderkvinde.

Kvindernes initiativgruppe for ligeløn blev dannet. Det skete for at ingen af kvindeorganisationerne skulle tage patent på ligelønskampen og for at knæsette det princip, at arbejderkvinderne skulle angive tempo og tone i ligelønsarbejdet.

I forbindelse med overenskomstforhandlingerne arrangerede gruppen 8. 2. 71 en demonstration til forligsinstitutionen. Der deltog ca. 5000 kvinder fra arbejdspladserne bakket op af rødstrømper, Thildes Børn og DKere. Det blev en stor succes. Mange sluttede sig til fakkeltøget, der blev sunget hjemmelavede sange, og Dagmar (LK-NES) talte foran forligsinstitutionen. En delegation fik adgang og talte til forhandlerne om nødvendigheden af at indføre ligeløn nu.

I forbindelse med DKs 100 års jubilæum overrakte Inge en anti-

mathilde til Berlingske Tidende d. 28. 2. 71 for »bladets ualmindelig ondartede leder imod ligelønnen«. Antimathilden er en karrikatur af mathilden og tildeles enkeltpersoner eller organer, som modarbejder kvindesagen. Bladet må enten være i splid med sig selv eller også var mandagsredaktionen ikke glad for lederen. 1. 3. kunne man i hvert fald på forsiden se begivenheden omtalt og afbildet over flere spalter.

I efteråret slog Husligt Arbejderforbund, Kvindeligt Arbejderforbund og Dansk Kommunalarbejderforbund sig sammen om at kræve lige løn for arbejde af samme værdi i sine forhandlinger med Kommunernes Landsforening. Thildes Børn og Rødstrømperne var enige om at bakke dem op, og d. 19. 8. 71 kl. 13 afleverede Gorm en Mathilde til Husligt Arbejderforbund for dets »modige og udholdende arbejde for medlemmernes ret til en rimelig løn«. Kl. 14.30 mødtes vi med Rødstrømperne udenfor Kommunernes Landsforenings kontor i Gyldenløvesgade. Plakater og slagråd gik godt igennem i mødesalen, som ligger lige ud til gaden i jordhøjde. Kl. 16. gik vi ind i mødesalen, og Kamma overrakte en Antimathilde til Kommunernes Landsforening for »deres hårdnakkede og u solidariske modarbejden af kvindernes helt berettigede lønkrav«.

I februar 1972 indførte DSB en rabatordning, som gik ud på, at man kunne tage en partner med for en tier. Vi fandt ideen så komisk og altmodisch rent kønsrollemæssigt at vi ikke kunne nære os for at gøre grin med den. Mandag d. 10. 2. 72 oprettede vi nødrejsebureauet Splejs Rejs på Hovedbanegården. — Her kunne folk få behjertet hjælp, så de kunne finde sig en partner til rejsen. Ideen slog an over al forventning, og vi og de rejsende morede sig lige dejligt.

I forbindelse med Forbrugerrådets 25 års jubilæum blev det overladt Thildes Børn at »dække begivenheden«. Bente overrakte rådet en Mathilde for dets utrættelige arbejde for borgernes rettigheder. I en stand på udstillingen lå der oplysende pjecer om DK og os selv, og collager oplyste om vore aktioner og ideer. Karen optrådte som ligelønsspøgelse og vakte stor moro med sine ubyggelige latteranfald over, at ligelønnen endnu ikke var indført. Den stedlige bager havde indvilliget i at bage ligelønskager. »Thildes Teater« opførte en sketch af Karen Schmith — kort sagt alle sejl var sat til, og gæsterne i Rødovercentret kedede sig ikke.

I maj 72 oplyste Herdis Bjerg, (Fortsættes side 119)

(Fortsat fra side 114)

leder af Mødrehjælpen i Randers, at en effektiv sagsbehandling, et godt samarbejde og hyppige team-møder medførte en indstillingsprocent på 100 i abortsagerne hos hende.

17. 5. overrakte Karen Schmith hende en Mathilde med en munter tale om samfundets dobbeltmoral, som hun med sin konsekvente arbejdsmoral kom til livs. Overrækkelsen fandt sted samtidig med at et udvalg undersøgte, hvorvidt Randers mødrehjælp overtrådte sine beføjelser. Mange DKere var mødt op, og et muntert kaffebord styrkede kampmoralen.

På landsmødet i år stod Thildes Teater for lørdag aften arrangementet. Sketch af Karen Schmidt blev fremført, de var frække, men meget kvindesaglige. En parodi på et EF-panel vakte stor moro.

I den sidste uge af juli 72 stod der Thildelejr på programmet. Med god tilslutning muntrede man sig i en spejderhytte ved Ledreborg.

Jeg synes godt, man kan sige, at Thildes Børn har levet op til mottoet om at gøre antikvindesagen til grin — og at gøre det på en måde, der gør det farligt at modarbejde ligestilling mellem kønnene.

Ca. 300 har tegnet sig som medlem af aktionsgruppen. Den hårde kerne er lille, men hidtil har den fungeret godt. Den, der har en idé, spør' de andre, er der enighed,

iværksættes den. Der er ingen udpeget formand. Der er ikke tvivl om, at det er en fordel, for arbejdsformen indebærer, at den, der for tiden har mest overskud og flest kræfter holder sammen på gruppen.

M. G.

DK's veteraner

Mon ikke mange af os når vi går ud at det mere aktive arbejde i Dansk Kvindesamfund, i første omgang føler en vis lettelse — og en fornemmelse af, at nu får man bunker af tid. Tid til familie og venner, man nu og da har følt at man sukede lidt med, og tid til at dyrke andre interesserområder, der ikke tidligere har været stunder til.

Letelse i første omgang, ja, men senere — alle de gode venner og kammerater, man har arbejdet sammen med i DK, hvornår ser man dem igen? Mange af de fjernere boende har man ingen eller kun ringe chance for at træffe.

En kreds af disse afgæede medlemmer af bestyrelser, udvalg o.l., der ikke rigtig »kan holde ud« ikke at skulle ses, har derfor besluttet at starte en klub, hvor vi på selskabeligt plan kan møde hinanden 3-4 gange om året, drøfte gamle minder og have det rart sammen. Vi vil